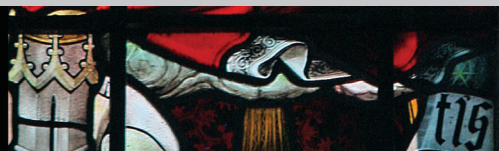

ŘÍJEN 2019

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

- Fr. Lukáš Fošum OP: Proč synergie? | 2
- Setkání dominikánské rodiny | 5
120. výročí narození fr. Metoděje Habáně OP | 6
- Sliby sester z Díla blažené Zdislavy | 7
- Slavnost všech svatých
Výňatek z kázání fr. Emmanuela Perriera OP | 8
- Ze života místních laických sdružení | 10
- Různé aspekty formace v dominikánském řádu
Přednáška fr. Viviana Bolanda OP | 11
- Jitka Hosanna Štěpánková: Olivы v Božím lisu | 15
- Z nabídky nakladatelství Krystal OP | 18
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
listopad 2019 | I–IV

Proč synergie?

Nemá smysl se o cokoli misijního snažit, nebudeme-li prosit Krista, aby byl s námi a působil s námi a v nás, nebudeme-li jej přijímat do svého života, nebudeme-li se my dávat jemu jako jeho spolupracovníci.

Prolistujeme-li již promulgovaná a zredigovaná Akta generální kapituly v Bien Hoa, sotva přehlédneme, že v nadpise hned dvou kapitol se objevuje slovo „synergie“: o synergii v našem životě, misii a kázání píše 2. a 4. kapitola akt, často toto slovo zmiňuje končící magistr řádu ve svém závěrečném raportu („Relatio“) a nový magistr řádu jej podtrhuje v promulgačním listě akt. Zavádění nových nebo dosud ne příliš používaných pojmů a jejich časté opakování může samozřejmě zaváňet slovíčkařením a vyhýbáním se reálné potřebě „nazývat věci pravými jmény“. Smysl uvažování o tomto slově a jeho časté užívání je však jistě dán potřebou prohloubené spolupráce v rámci celého řádu: tato synergie začíná ve svátostném společenství a projevuje se i v realizaci konkrétních činností. Pokusím se zde o krátkou osobní reflexi nad tématem synergie.

Zkusme nejprve říci, co pro nás toto slovo neznamená. Mnozí z nás jsou možná až alergičtí na zaužívané slovo „spolčo“, a to nejen pro jeho hovorový charakter a znění, ale i pro to, jaká degradace zásadního křesťanského pojmu *koinonia* zde hrozí. Společenství víry, svátostí a křesťanského bratrství se může redukovat na pouhé kamarádství, hledání citového zázemí, protože „je nám spolu dobře“, zazpíváme si, pomodlíme se, vylejeme si srdíčko a jde se dál. A že spolu třeba ještě navíc podnikáme „prima“, ne-li „supr“ akce. Chraň nás Pán Bůh, abychom něco podobného spojovali s naukou Druhého vatikánského koncilu a abychom padesát let po něm zvelebovali

naše chápání „spolča“ tím, že jej začneme nazývat vznešenějším řeckým slovem *synergia* s odůvodněním, že mu tak dáme více pracovní a profesionální charakter. Synergie neznamena ani naivní přesvědčení, že nedostatek invencí, kompetencí a sil v našem misijním působení se najednou nahradí úžasnou spoluprací všech se všemi. Ucpou se díry, vlk se nažere a koza zůstane celá, a zabijí se přitom dvě mouchy jednou ranou, protože jedna převratná idea má mnoho uplatnění. A nebude nás to pokud možno mnoho stát kromě levných letenek odkudkoli kamkoli a sdílených fotografií na sociálních sítích.

Jak tedy mají chápat synergii ti, kteří se snaží žít po vzoru apoštolů, následovat Ježíše Krista na úzké cestě? V Novém zákoně nenajdeme slovo *synergia*, ale sloveso *synergeo* a podstatné jméno označující toho, kdo spolupracuje: *syngos*. Budeme-li sledovat novozákonní knihy podle toho, jak jdou po sobě v kánonu, tak první dva výskyty slovesa *synergeo* jsou použity pro samotného Boha: poslední verš Markova evangelia říká, že po svém vzkříšení a nanebevstoupení „Pán působil s učedníky (*tou kyriou syngontos*) a jejich slovo potvrzoval znameními“ (Mk 16, 20). V listě Římanům (8, 28) pak apoštol píše, že těm, kteří milují Boha, vše spolupůsobí k dobrému (*panta synergei eis agathon*). Tyto první dva výskyty daného slovesa tedy jasně ukazují na přímou činnost buď Boha samotného, nebo těch, kteří jsou s ním sjednoceni v lásce. Hovoří-li tedy další místa výskytu *synergeo* již o spolupráci mezi věřícími bez přímého odkazu na Boha samotného (1 Kor 16, 16; 2 Kor 6,1), je nutné spolupůsobení Boha předpokládat, a to nejenom jakožto první příčiny všeho, ale jakožto toho, kdo spolupůsobí s těmi, kdo jej milují. Totéž lze vztáhnout na místa výskytu podstatného jména *syngos*, tedy spolupracovník, pokud není přímá zmínka o „spolupracovnících Ježíše Krista“ (Řím 16, 3: zde Pavel hovoří o spolupracovnících Ježíše Krista, kteří neváhali dát za něj život).

Novozákonní perspektiva *synergie* nás tedy dopředu varuje, abychom ji redukovali na nějaké pouze lidské dílo. Nemá smysl se o cokoli misijního snažit, nebudeme-li prosit Krista, aby byl s námi a působil s námi a v nás, nebudeme-li jej přijímat do svého života, nebudeme-li se my dávat jemu jako jeho spolupracovníci. Tím se ovšem neumenšuje význam společenství a spolupráce mezi lidmi. Jednota srdcí, kterou vytváří posvátná moc Kristova vítězství nad smrtí, má sotva zůstat něčím pouze niterným a neviditelným. Dar Ducha svatého o Letnicích jasně překonává překážky komunikace mezi pokřtěnými a dává jim všem světlo a energii ke společnému dílu. *Koinonia* (překládaná do latiny buď jako *communio* nebo jako *communicatio*) se pak projevuje v tom, že obec věřících byla jedné mysli a jednoho srdce (Sk 4, 32).

Foto: Archiv OP

Po staletí plynoucí od svého založení se církev stále snaží a hledá, jak obnovit tuto původní jednotu, společenství, synergii. Důležité je především stále napojení na zdroj – na Boha samotného, který působí dříve, než my cokoli dobrého vykonáme, a bez jehož spolupůsobení je vše marné. Úsilí o lidskou spolupráci tím ovšem není nikterak umenšeno. Naopak: tím, že jsou údy napojeny na hlavu, kterou je Kristus, má celé tělo daleko větší schopnost spolupráce na společném díle. Každý pokřtěný se na základě znovuzrození stává údem mystického těla: nejenže už nepatří sám sobě a není odkázán pouze sám na sebe, ale celý jeho život – duch, duše i tělo – jsou zaměřeny k životu nového Jeruzaléma, který sestupuje.

Tato jednota je v první řadě duchovní a mystická, ale je-li skuteč-

ná, projevuje se nějak již nyní. Ani první církev nebyla ušetřena problémů a hrozícího rozdělení. Mezi apoštoly a jejich spolupracovníky se brzy objevily těžkosti ve společné misii a nejednou učedníci nepokračovali dál ve společné cestě (vzpomeňme, jak se třeba Pavel rozchází s Markem a pak i s Barnabášem), anebo si mezi sebou měli co vyřikávat (Petr a Pavel). Tím spíše my, když jsme neméně než první apoštolové poznamenaní hříchem, musíme počítat s tím, že úsilí o jednotu a spolupráci bude narážet na těžkosti. Potřeba spolupráce na společném díle není přitom o nic menší než v prvních staletích po Kristu: spíš naopak. Proč?

Apoštolové a jejich následovníci v každé době totiž vždy usilovali o to, jak nejlépe hlásat evangelium ve své době. A každá doba má vždycky svá specifika, kterým se ti, kdo jsou posláni (*ite, missa est!*), musí přizpůsobit, pokud chtějí, aby jejich hlásání bylo srozumitelné a účinné. Jaká jsou specifika naší doby? Těžko je vyjmenovat všechna a ve správném pořadí. Je však nesporné, že mezi ně patří potřeba přítomnosti na internetu. Vyskytujeme se ve světě, kde roste globalizace a interkulturalita. To s sebou nese zase potřebu dávat lidem pevné základy, které jim jejich vlastní, původní kultura už nedokáže předat. Vstříc těmto a dalším výzvám je nejen jedinec sám,

ale i malá skupina lidí leckdy bezmocná, pokud se nechce uzavřít do svého malého nebo „dokonalého“ světa. A možnosti spolupráce např. v rámci řádových entit, mnoha bratří a sester, kteří si mohou navzájem pomoci, aby lépe, účinněji a stále oním *neztenčeným* způsobem hlásali evangelium, se jeví víc než jen jako bonus pro nadšence a extroverty, co se rádi spolčují: je to nutnost.

fr. Lukáš Fošum OP

Setkání dominikánské rodiny

Praha 12. října 2019

Letošní setkání dominikánské rodiny SeDoR 2019 proběhne v pražském klášteře bratří v sobotu 12. října 2019 ve znamení oslav 130. výročí založení kongregace sester dominikánek.

Program

- 8:45 růženec
- 9:15 mše svatá – hlavním celebrantem bude fr. Dominik kard. Duka OP
- 10:15 malé agapé
- 11:00 slovo fr. Dominika OP
- 12:30 oběd v klášteře bratří
- 14:00 130 let života kongregace – historií provede SM. Vincenta OP skupinky
- 16:30 nešpory
afterparty

Novinkou letošního SeDoRu bude večerní afterparty pro (nejen)mladé z (nejen)dominikánské mládeže. Chtěli bychom tím utužit a dále více podchytit dominikánskou mládež, proto prosíme ty z vás, kteří máte okolo sebe nějakou dominikánskou mládež, abyste ji na tuto akci pozvali, a všichni jste na tento „noční“ SeDoR zváni! Přespat bude možné od pátku až do neděle za dobrovolný příspěvek v klášteře bratří (hyacint@op.cz) i sester (bedriska@dominikanka.cz). Prosíme o včasnou rezervaci ubytování.

Pro podrobnosti sledujte web op.cz nebo laici.op.cz.

Přihlašovací formulář: <https://forms.gle/HbMam855FUJ412Tq6>

120. výročí narození fr. Metoděje Habáně OP

Fr. Metoděj Habáň OP. Foto: Archiv OP

*„Pravda je sama o sobě nejkrásnější, nejvznešenější radostí pro člověka – je vyšším cílem, dokonaleji uspokojujícím než jakákoli jiná životní potřeba, poněvadž odpovídá nejvyšší, nejlepší lidské schopnosti a činnosti.“
(Metoděj Habáň OP)*

Vzpomínkový večer věnovaný fr. Metoději Habáňovi (11. září 1899 až 27. června 1984) se konal v olomouckém konventu v úterý 10. září 2019. Akce začala modlitbou u dominikánské hrobky na hřbitově v Neředíně. Pokračovala v refektáři neformálními setkáním otců dominikánů s praneteří otce Habáně, paní Smékalovou, která na akci přijela s manželem z Brna, a s autorem knihy o otci Metodějovi, panem Petrem Mackem.

Před začátkem večerní bohoslužby krátce vzpomínala paní Smékalová na svého prastrýce a pak už začala slavnostní mše svatá, kterou jako hlavní celebrant sloužil Dominik kardinál Duka.

Otec Dominik v promluvě ocenil Metoděje Habáně jako filosofa, který usiloval o hledání a poznání pravdy, kterému šlo o člověka a o praktickou filosofii hledající řád, smysl a cíl života. Jeho význačným rysem byla opravdová pokora, s níž dokázal přiznat svůj omyl či pravdu oponentu při polemice. Celý život se věnoval mladým lidem, jejich vzdělávání a formaci svého okolí. Zabýval se také psychologii a otázkami manželství a sexuality. Překvapivou informací pro nás bylo, že v roce 1967 se o něm spolu s Fran-

tiškem Tomáškem uvažovalo jako o kandidátovi na funkci administrátora pražské arcidiecéze. V dobách komunismu tajně vyučoval v bytových seminářích, organizoval neoficiální noviciát, v 60. letech se účastnil na univerzitě diskusí s marxisty a ekumenických dialogů. Vychoval řadu žáků, mezi něž se počítá i otec kardinál Duka. V Metoději Habáňovi si připomínáme významnou osobnost nejen české dominikánské provincie, ale i české katolické církve a duchovní kultury.

Po skončení mše svaté pokračoval večer přednáškou Petra Macka, autora knihy „Metoděj Habáň, učitel, filosof a svědek dvacátého století“, kterou vydalo nakladatelství Krystal OP. Petr Macek poutavě představil život, činnost a dílo otce Metoděje od vstupu do noviciátu až po jeho smrt v roce 1984. Slavnostní večer zakončilo malé agapé v refektáři.

Jiří Reginald Machačík

Sliby sester z Díla blažené Zdislavy

S radostí v srdci oznamujeme, že 29. září 2019 při mši svaté ve 14 hod. v chrámu sv. Václava v Křižanově

sestra Vladislava Terezie z Avily Grauová z farnosti Postřelmov složí věčné sliby v Sekulárním institutu Dílo blažené Zdislavy

Mgr. Bc. Eva Jana-Pavla Dominiková ze Vsetína a Marie Terezie z Lissieux Švarcová z Plzně vysloví ochotu pokračovat v třetím roce slibů na tříleté období

Mgr. Iva Hojková ze Suchdolu nad Lužnicí složí sliby na tříleté období do rukou představené a spirituála P. Antonína Krasuckého OP.

Eva Dominiková st. ze Vsetína a Ing. Bc. Ludmila Šarišská z Plzně vysloví své rozhodnutí pokračovat ve druhém roce kandidatury.

V tento den všechny sestry Díla blažené Zdislavy obnoví své doživotní sliby.

Pokorně prosíme o modlitbu za vytrvalost v povolání.

sestry zdislávky

Slavnost všech svatých

Výňatek z kázání fr. Emmanuela Perriera OP

Foto: Flickr, Province of Saint Joseph (CC BY-NC-ND 2.0)

Všech svatých. Svátek všech svatých v nebi. Slavíme obrovské množství těch, kteří už nežijí na této zemi. Nejsme tedy ve vesmíru sami. Existuje život mimo-zemský. (...)

Každý z nás zná mnohé z nich osobně. Jsou to naši příbuzní a známí, jejichž pozemský život již skončil a jejichž nesmrtelné duše očekávají vzkříšení mrtvých. Zítra (2. listopadu) se budeme modlit k Bohu zvláště za ně, protože oni potřebují naše modlitby. Ale mezi mimozemšťany jsou také někteří, kteří jsou specifičtí v tom, že už nepotřebují naše modlitby, protože jsou to vlastně spíš oni, kdo se přimlouvají za nás.

Jak rozeznat tuto kategorii? Nejsou ze želatiny, ani nemají zelenou kůži, byli stvořeni jako všichni ostatní. Tedy lidé na 100 procent. Nepochází z jakési neznámé planety, ale stáli nohama na téhle zemi až do své smrti. A jen zřídka byli na této zemi pokládáni za superhrdiny nebo za modely zbožnosti či za divotvůrce. Každý z nich měl svůj charakter, s mnohým krásným, ale také se svými limity. Zkrátka, docela jako my. Takže, jak je tedy rozpoznáme?

Existuje takový malý trik, který bychom mohli pojmenovat „zákon Boží přitažlivosti“: mimozemšťana z této kategorie poznáte tak, že když se mu přiblížíte, Bůh se vám přestane zdát vzdálený. Zkracují nekonečnou vzdálenost mezi námi a Bohem. Obecně, když se s někým často setkáváme, postupně se ho učíme poznávat a milovat. Ale v jejich případě, čím víc se s nimi stýkáte, tím víc toužíte poznávat a milovat Boha. Proč? Protože tito mimozemšťané nemluví klingonštinou, ale jazykem Evangelia, jazykem božské pravdy a Boží lásky. A nebo ještě přesněji, oni vtělují evangelium, jsou krácejícím evangeliem. Právě proto jim říkáme svatí, protože Boží svatost v nich přebývá a září z nich. Jak říká prorok Zachariáš: „Bůh přichází v zástupu svatých.“ A Kristus: „Kde bude tělo, tam se slétnou i supi.“

Zákon Boží přitažlivosti si můžeme snadno ověřit u velkých svatých, které dobře známe, například Panna Maria, Jan Pavel II., Matka Tereza, svatý Dominik či svatý Tomáš Akvinský. (...) Kolik příkladů z masa a kostí, našich bratří a sester, tolik poutavých vtělení Evangelia, našich přátel. A pro vás, kdo jsou těmi přáteli, kteří vás přibližují k Bohu? Kdybychom se rozhodli sepsat seznam, asi by byl dost dlouhý. A přesto bychom byli ještě dost daleko od toho, abychom přehlédli to neuvěřitelné množství všech ras, jazyků a národů, které připomíná Apokalypsa.

Tato veliká masa, se vši svou různorodostí, nám dává zablédnout, jak říká svatý Pavel, „nekonečné bohatství“ Boží milosti. Tento obrovský dav ve své rozličnosti nám vykresluje důvěrný portrét Ježíše Krista, protože, jak připomíná svatý Jan „z jeho plnosti jsme všichni přijali“. Každá milost, již je některý svatý ozdoben, je odrazem nekonečné milosti Ježíše Krista, toho, o kterém sám démon vyznal, že je Svatý Boží. Velká řeka lidské svatosti nás tak přivádí ke svému zdroji. (...)

Skutečný mimozemský život, to nejsou nějaké zuhelnatělé řetězce molekul, ale muži a ženy, kteří vidí Boha.

fr. Emmanuel Perrier OP

Přeložili ffr. Tomáš Héczey OP a Gabriel Malich OP

Foto: Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

„Základem našeho přátelství s Bohem je vděčnost. Vnímáme souvislost věcí, dokonce i naši existence, a vzdáváme díky. Podle Ronalda Rolheisera ,být svatý znamená být poháněn vděčností, nic víc a nic míň.“ (Timothy Radcliffe OP, Proč chodit do kostela?)

Ze života místních laických sdružení

MS Olomouc

V sobotu 14. září, na svátek Povýšení svatého Kříže, jsme prožili slavnostní setkání, při němž naše novicka Anna Kateřina Smětalová složila časný slib života podle stanov. Slavnosti se účastnil též otec Tomáš Klíč, člen Sdružení kněží a jáhnů sv. Dominika, který je farářem v Rokytnici u Přerova, bydliště naší sestry.

Setkání jsme zahájili modlitbou ranních chval a mší svatou, kterou vedl otec Česlav Plachý a koncebrovali otcové Jan Rajlich a Tomáš Klíč. V promluvě otec Tomáš hovořil o apoštolském poslání řádu, v němž mají své nezastupitelné místo i laici. Zmínil také pět symbolů našeho řádu, jimiž jsou pochodeň, pes, kniha, poutnická hůl a hvězda. Pochodeň znamená horlivost, pes věrnost, kniha studium a poznávání pravdy, poutnická hůl apoštolský způsob života a hlásání evangelia, hvězda pak značí ochranu, pomoc a útočiště u Panny Marie.

Po promluvě naše sestra Anna Kateřina složila do rukou představené Gabriely Zdislavy Kollové časný slib na tři roky.

V sále kláštera pak pokračoval další program: nad kronikou našeho sdružení jsme si připomněli důležité události posledních let, bratr Jeroným nás pak seznámil s průběhem generální kapituly řádu.

Následovala modlitba v poledne, slavnostní oběd, po něm modlitba slavného růžence a rozjímání nad nedělním evangeliem. Posledním bodem programu byla obnova ČODLF, při níž jsme hovořili o tom, jakým způsobem každý z nás naplňuje své apoštolské poslání. Na závěr nám otec Česlav udělil požehnání.

*Jiří Reginald Machačík
(redakčně upraveno, kráceno)*

MS Znojmo

V pátek 5. července 2019, o slavnosti našich věrozvěstů, při večerní mši svaté v kostele sv. Kříže ve Znojmě složila časné sliby naše sestra Lenka Martina Pisková. Našeho asistenta o. Cyrila, který nemohl přijet, zastoupil o. Kliment, se kterým jsme se při následující malé oslavě na faře velmi nasmáli.

Michaela Benvenuta Hobzová

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

3) Listopad 2019 – O kom a s kým?

Pro lepší porozumění doporučujeme připomenout si především témata z prosince 2016 – Čtení a rozjímání písmo a únor 2019 Osvojování si a předávání pravdy.

„Svatý Dominik měl velikou touhu po spáse duší a všemožně o ni usiloval. Hlásání slova mu tak leželo na srdci, že své bratry vybízel, aby hlásali slovo Boží ve dne v noci, v kostelích, v domech, na poli, na cestě a všude, a mluvili stále jen o Bohu.“

Tento text z Dominikova kanonizačního procesu nám zdánlivě nabízí jednoduchý návod na dominikánský život. Je to ale opravdu tak snadné? Už v minulém tématu jsme narazili na skutečnost, že naše „mluvení o Bohu“ je opravdu dominikánské (a opravdu křesťanské) jen tehdy, pokud vyvěrá z živé zkušenosti s Tím, o kterém chceme hovořit. O Bohu můžeme mluvit jen tehdy, pokud mluvíme s Bohem, jak to bratři o svatém Dominiku dosvědčovali.

Abychom si uvědomili, co znamená hovořit o Bohu nebo s Bohem, se ale musíme zastavit u několika myšlenek. Kdo je Bůh, o kterém hovoříme? Všimněme si, jak často, pokud mluvíme s někým o Bohu, zjistíme, že vlastně každý mluvíme o někom jiném. A nemusí to nutně platit jen v rozhovoru s „nevěřícím“. Zkrátka je snadné si Boha vměstnat do škatulky, zařadit si ho na správné místo. To by ale nemělo být možné. Kolikrát už v tomhle textu zaznělo slovo Bůh? A pokaždé, když jsme ho napsali nebo vyslovili, by nás mělo zamrazit. Před Bohem musíme stát s otevřenými ústy. Starozákonní lid si to připomínal tím, že Boží jméno, JHVH, nevyslovoval. Možná je snadnější porušit druhé přikázání, brát jméno Boží nadarmo, než si myslíme. Možná ho překročíme pokaždé, kdy si Boha vezmeme do úst, aniž bychom v něm cítili závrať, kterou přítomnost Stvořitele v nás i kolem nás působí. Hovoříme s Někým a o Někom, pro kterého máme (dojdeme-li do cíle) vyhrazenou celou věčnost v úžasu, zírání, a stále nepronikneme Jeho nekonečnou hloubkou.

Často slyšíme povzdech, že ti „tam venku“, „nevěřící“, od nás nechtějí nic slyšet. Co se Boha a křesťanství týče, mají jasno. Jsou s tím dokonale vyrovnaní, všechno znají, a „děkuji, o tomhle už opravdu nepotřebuji nic slyšet“.

Napadlo nás někdy, nakolik je tenhle stav způsobený přístupem nás samotných? Nakolik jsme to způsobili tím, že sami jsme s Bohem dokonale vyrovnaní, přesně víme, co je zač, co máme dělat, všechno známe. Nakolik je náš křesťanský život samozřejmý, jasně nalinkovaný. Bez překvapení, úža-

su, bázně Boží, způsobené intimní blízkostí toho, který přesahuje všechny naše představy, slova, gesta... Náš bezproblémový (mnohdy skutečně i bez velkých vin) život na základě zbožných zvyků nemůže být opravdovým svědectvím o Bohu. Jednoduše proto, že Bůh není samozřejmý, bezproblémový, nalinkovaný.

Podívejme se na chvíli na jednu z nejzajímavějších postav Starého zákona – Joba. Vzpomeňme na chvíli, kdy Bůh zasáhne do debaty Joba s jeho přáteli. „(Hospodin) řekl Elífazovi Témanskému: Můj hněv plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste ke mně nemluvili pravdivě jako můj služebník Job.“ (Job 42, 7). Jak to? Všechno, co Jobovi přátelé řekli, najdeme v Písmu na mnoha místech. Ale to není podstatné. Jobovi přátelé se neptali Boha, co zamýšlí, co o sobě prozrazuje v Jobově příběhu. Znali snadné, jednoduché a samozřejmě zbožné odpovědi. Pravdivě ale Bohu odpovídal Job. On byl vůči Němu pravdivý. Nechtěl mít pravdu, chtěl, aby se Pravda zmocnila jeho.

Stanovy: Směrnice I. 16, 17, 22

Čtení z Písma:

Job 42 (ale lépe celá kniha); Ex 33, 18–23; 1Kr 11; Mt 17, 1–6; Mk 9, 1–8; Lk 9, 28–36

K zamyšlení:

- Jakou roli hraje v našem životě s Bohem zvyk?
- Pečuji o svůj vztah s Bohem, snažím se jej prohlubovat životem v jeho přítomnosti?

„Apoštolský“ úkol:

Zázrak stvoření, ve kterém se zrcadlí Stvořitel, potkáváme na každém kroku. Vyberme místo ve svém okolí, kam pravidelně chodíme, (ať cestou na autobus, do práce, na nákup, se psem...). Ulici, školu nebo cokoli dalšího, ale s lidmi. Kdykoli tudy nebo okolo jdeme, hledejme konkrétní projevy Boží přítomnosti, i nepatrné nebo nečekané a děkujme Mu za ně.

Četba:

Amen 2/2000 Poselství knihy Job

Amen 1/1999 Mluvit o Bohu není tak snadné (a vlastně celé číslo)

Světec: Sv. Petr Veronský

Doporučená literatura:

Tři filosofie života – Peter Kreeft, Krystal OP 2016

Velikonoční tajemství misie

(z knihy Jeana Corbona Liturgie pramene)

Když církve slaví věčnou liturgii, přijímá misi a učí se, co misie znamená. První posláni, apoštolové *par excellence*, to prožili a popsali ve Skutcích. Dnes její smysl Duch svatý vtiskuje do těla církve. Duch je dán v plnosti, Ježíš jej nepřestává posílat, a tento Duch vtahuje do kenoze své misie živé tělo Toho, který je prvním Poslaným od Otce. Pracuje v srdcích všech lidí; z tohoto ohniska Otec a Syn dávají vyvěrat svému překypujícímu soucitu: církvi.

Misii církve je možné pochopit pouze v tajemství posledních časů. Je posledním časem ekonomie spásy v tomto světě. Je mocí vzkříšeného Pána, která přitahuje všechny lidi k Otci skrze soucit jeho Ducha, který na ně rozlévá. Tajemství nanebevstoupení je božským vzepětím, které vtahuje náš svět. Toto všemocné nanebevstoupení, v němž začala věčná liturgie, nepřestává vytrhávat lidi z říše temnoty, aby mohli přejít do světla Otce. To, co se svátostně naplňuje ve slavené liturgii, se rozšiřuje v misii jako v integrální liturgii církve. Stejně velikonoční tajemství, které je v liturgii přijato ve své plnosti, se v misii v hojnosti rozlévá. Ve stejných Velikonocích je církve proměněna ve svého Pána i vyzářuje světlo jeho životodárného těla. Liturgie slavená i liturgie misie jsou dva momenty stejné lásky: jak bychom mohli milovat naše bratry, kdybychom nejprve nepřijali toho, který nás miluje jako první? Jsou to dvě hnutí stejného velikonočního tajemství: „Vy však jste královské kněžstvo... abyste rozhlášovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu“ (1 Petr 2, 9).

Slavení liturgie je jistě intenzivní chvílí, v níž každé církevní společenství oživuje vědomí svého misijního poslání. Ale je zejména momentem, v němž je jí misijní poslání dáno, nikoli jako vnější rozkaz, ale jakou součástí jejího samotného tajemství. Zde se Slovo svěčuje své církvi jako poklad v nádobě hliněné (2 Kor 4, 7) tím, že vkládá slova do jejího srdce, proniká jí svým Duchem a vydává jí své tělo. Tehdy církve může předat všem lidem Toho, kterého má v sobě vyrytého, předat jim Ducha tím, že jim dá svůj vlastní život. Ona je královstvím mezi nimi.

Velká práce Kristových Velikonoc se v misii stává prací jeho církve. Což není plnějším smyslem slova „liturgie“ jednání, vitalita, práce lidu Božího? Jestliže se ve slavení liturgie lid Boží stává tělem Kristovým, co

jiného se děje v misii, než že se Kristus stává vším všem? Ale zejména liturgie svým spádem učí Boží lid jednoznačnému a neúprosnému nasměrování této misionářské aktivity: „pro nás lidi a pro naši spásu“, ve stejném vzmachu jako „chvála slávy jeho milosti“. Směřování misie ke chvále Boha jde často ruku v ruce s Božím směřováním ke spáse člověka. V Ježíši jsou tyto dvě finality, odlišné, ale neoddělitelné, sjednoceny v osobě Slova a polarizovány na základě zdroje světla, Otce, který chce dvojí: svoji slávu a spásu člověka. „Sláva Boží je živý člověk a život člověka je patření na Boha... neboť sláva člověka je Bůh, ale shromaždiště energie Boží a celé jeho moudrosti a moci je člověk.“ (svatý Irenej, *Adversus Haereses* IV, 20, 7 a III, 20, 2.) Stejná a jediná sláva Boží, kterou Slovo přišlo obnovit tím, že přijalo člověka a zbožštilo jej, to je velikonoční dynamismus misie církve.

Tyto velikonoční misie se učíme žít tím, že je naplňujeme ve slavení liturgie. To je pravda zejména tehdy, když nás svátostná synergie vtahuje do srdce anafory, v anamnezi a epiklezi. Zde je člověk zastížen ve stavu, v němž očekává svou spásu, což je kritérium autentického místa misie. V liturgii se setkáváme s člověkem tam, kde se k němu přidává Bůh, kde se Kristus stává služebníkem lidí. Ježíš ve svém smrtelném údělu nevykonával žádnou sociální službu – a to ani tehdy, když rozmnožil chleby. Jeho služba je božská a uskutečňuje se v liturgii a misii, ve spáse člověka tam, kde člověk hledá svého Boha, v jeho hladu a žízni, tam, kde je člověk zraněn smrtí.

Kristus, služebník spásy lidí, nás v liturgickém slavení učí stejné střízlivosti jako v misii. Sociálně je služba jediné liturgie neužitečná, nemění žádnou strukturu. Ale lidsky, v esenciální pravdě člověka je to služba nejvyšší, služba soucitu, který zbožštuje. Slavení liturgie nám dává žít Velikonoce člověka v Kristu, stejné Velikonoce, jichž jsme služebníky v misii. Pokud jsme pochopili, že eucharistická epikleze je ohniskem soucitu, z něhož vyvěrají všechny energie církve, můžeme nyní pochopit, jak misie zjevuje a sděluje Boží soucit, který lidem přináší spásu.

*Jean Corbon, Liturgie pramene
s. 186–188, Krystal OP 2015*

Různé aspekty formace v dominikánském řádu

Přednáška fr. Viviana Bolanda OP pronesená na Mezinárodním kongresu dominikánských laiků ve Fatimě 2018

Ratio Formationis Generalis 2016

Určitě víte, že magistr řádu 22. prosince 2016 promulgoval nové *Ratio Formationis Generalis* pro bratry. Toto *Ratio* je předpis či sbírka norem a principů, které řádu pomáhají ve formaci. Když se mě ptáte, co je nového v revidovaném *Ratio Formationis Generalis*, vyzdvihl bych zvláště následující tři věci.

Klade se důraz na **úlohu komunity** ve formaci, což ve starém *ratio* nebylo. Když nový dokument mluví o osobách odpovědných za formaci, mluví především o komunitě samé. Každý bratr je osobně odpovědný, že bude rozvíjet své povolání a žít jej tak dobře, jak jen umí. Pomáhají mu v tom magistři nebo formátoři zodpovědní za noviciát a studentát řádu. Těm zase pomáhají rady a kapituly bratří (...) Ale důraz je kladen na formaci v komunitě, takže každý, kdo k ní patří, je vyzván, aby poskytoval pro formování nově příchozích bratří ten nejlepší kontext života a poslání řádu. (...)

Druhá věc: řád zde spolu s církví zvažuje **čtyři základní aspekty formace**, aspekt formace lidské, formace řeholní či duchovní, formace intelektuální a formace apoštolské či pastorační. (...) Formace podle svatého Dominika má být integrální formací k lidské, řeholní, intelektuální a apoštolské zralosti.

Třetím novým prvkem je chápání formace jako trvalé. Řád má poprvé *ratio* pro **trvalou formaci**, a nejen pro počáteční. To je další důraz, který sdílíme s celou církví (...) – být učedníkem znamená být navždy ve škole Ježíšově. V řádu se tento nový důraz prosazoval jen zvolna. Kapituly

Fr. Vivian Boland OP

k trvalé formaci přistupovaly spíš jako k jakémusi dodatku k počáteční formaci. Změnit názor nám pomohlo nakonec mnoho pozitivních věcí, jako lepší chápání lidské psychologie a vývoje člověka či hlubší pochopení výzev, které s sebou nesou různé životní fáze a situace, ale také negativních věcí, jako je krize kolem sexuálního zneužívání, která hluboce otřásla celou církví a která klade zásadní otázky o lidské a duchovní dospělosti. (...)

Nové Ratio a dominikánští laici

Nové *Ratio Generalis* může být pomocí při úvahách o laické formaci. Práci na návrzích nového *Ratio* nám velmi usnadnilo prosté a jasné ustanovení z Akt generální kapituly v Římě v roce 2010 (č. 185):

„Účelem naší formace je vychovat dominikánského kazatele.“

Takže první otázkou a možná i výzvou pro vás je, jak byste popsali cíl své formace dominikánského laika. Jak chcete, aby vypadal ten „konečný produkt“, který je s Boží pomocí výsledkem formace? Jaké zvíře je dominikánský laik? Jaké jsou jeho typické rysy, když se mu daří a prospívá tak, jak má? Vaše odpovědi na tyto otázky dají jasný směr úvahám o formaci.

(...)

To znamená položit si další otázky: jaké jsou apoštolské priority laických sdružení v naší provincii? Jak jsou dominikánští laici zapojeni v životě a misi své provincie? Jak přizpůsobíme formaci nabízenou tu či onde, aby dominikánské laiky dobře připravila na účast na životě a misi naší provincie?

Rovněž to znamená provést reflexi a revizi vašich formačních programů tak, aby odpovídaly novým důrazům, o nichž jsem hovořil v prvním bodě, což je ústřední role komunity ve formaci, čtyři aspekty formace, které ji činí integrální, a požadavek, abychom o ní vždy uvažovali jako o trvalé, nikoli jen jako o počáteční.

Dnešní priority misie a formace

Takže pro jakou misii, pro jaký projekt jsou dnes dominikánští laici formováni? Jaké jsou současné priority a zájmy řádu, kde očekává od svých laických členů pomoc? Myslím, že na všechny tyto otázky najdeme velmi dobrou odpověď ve dvou nedávných dopisech magistra řádu, v dopise po Misijním kongresu, jenž uzavřel oslavy 800. výročí založení řádu, a v dopise dominikánským laikům v rámci příprav na kongres ve Fatimě.

Dopis po Misijním kongresu shrnuje tři hlavní témata, která vyplývají ze současné misie řádu: téma kázání, téma bratrství a téma setkávání. To jsou některá z ústředních témat, která by měla přispět k novému uvažování o formaci.

Důraz na **kázání** není překvapivý pro řád, který v lásce odevzdal své srdce službě Božímu slovu. Ale Misijnímu kongresu šlo o to, identifikovat ty aspekty kázání, které musíme obnovit: životní styl podporující kázání, velkorysou, odvážnou a tvůrčí službu Slovu, rozvíjení různých jazyků, v nichž můžeme komunikovat o Slově (jazyk znamená též takové věci, jako je hudba a umění).

Důraz na **bratrství** se částečně shoduje s přátelstvím, které chováme k církvi a světu, přátelství, jež posiluje přátelství s Bohem, které je předmětem našeho kázání: Jsme přátelé Ženicha, k němuž zveme druhé, aby přišli a podíleli se na radosti našeho Pána.

A **setkání** je formou, kterou na sebe musí naše kázání brát dnes víc než kdy jindy. Je třeba následovat příklad Ježíše a svatého Dominika, když je vidíme setkávat se s lidmi, naslouchat, tázat se, věnovat jim čas a pozornost, být s nimi a čelit jejich obtížím při hledání pravdivého způsobu žití.

Kázání, bratrství, setkávání: v první řadě se tyto věci učíme z toho, jak nám Bůh sděluje své Slovo, jak nás Bůh uvádí do svého přátelství, jak navazuje a udržuje prostřednictvím setkávání se svým lidem dialog. Misijní kongres nám též předložil mnoho příkladů míst a situací neklidu, kde jsme zvláště povoláni hlásat slovo uzdravení, smíření, míru a milosrdenství, abychom byli kazateli milosti. Svět potřebuje Slovo, které buduje společenství, a práce na kázání Slova Boží milosti je neoddělitelná od práce na budování společenství. (...)

Nakonec magistr přechází k určitým konkrétním prioritám v současném poslání řádu: a to je svět mladých, digitální kultura, migrace a studium.

Dopis laikům v rámci přípravy na kongres ve Fatimě 2018 zkonkrétňuje pro laiky výzvy a priority, které platí pro celý řád. Není překvapením, že na první místo klade **znamení bratrství**. To je první úkol misie, a tím pádem

Foto: Wikipedia

i formace dominikánských laiků. Buďte znamením pro svět, že lze žít jako bratři a sestry. Ve sdruženích jste povoláni navázat vztahy, které vás přes všechnu vaši rozdílnost spojují stejným vztahem k Bohu a stejnou touhou být poslání jako svědci Slova.

Další je pojem **rodina**. Měli bychom si zvyknout mluvit o dominikánské rodině a zahrnout do ní všechny větve, které jakýmkoli způsobem patří k Řádu kazatelů. Nakonec je to právě vaše specifikum, vždyť mnozí z vás, dominikánských laiků, byť ne všichni, žijete rodinným životem jako manželé a manželky, otcové

či matky. Papež František často hovoří o evangeliu rodiny a o tom, jak rodina může být zdrojem evangelizace. Řád očekává, že nám svou zkušeností pomůžete rozvíjet a upevňovat život dominikánské rodiny a naučíte nás, jak mohou být rodiny ve své každodenní realitě nositeli Boží milosti a jejími svědky ve světě.

Dále je třeba chápat kázání jako **téma a dialog**, protože přicházíte na mnoho míst a do mnoha situací, do nichž se naši bratři nebo sestry zkrátka nedostanou. Bratr Bruno hovoří o tom, jak dominikánští laici stojí v mnoha oblastech pracovního života v první linii, tam, kde se odehrávají závažná etická, mravní rozhodnutí a názorové boje. V medicíně a právu, v médiích a ekologii, ve vzdělání a obchodě, ve všech těchto případech se setkáváte s lidmi, jste s nimi v pracovním styku, hledáte s nimi shodu názorovou, při hledání pravdy a dobra. Některé otázky, které přitom vyvstávají, nás nutí ke studiu, abychom pochopili problémy, jimž čelí dnešní svět, a dokázali na ně odpovědět ve světle Božího slova.

Ekumenický a mezináboženský dialog zaujímá v dopise magistra obzvláštní místo. Díky bezprostřednímu každodennímu styku s lidmi jiné víry a náboženství stojí dominikánští laici v první linii tohoto zápasu.

Jak už zdůraznil Misijní kongres, zvláštní pozornost vyžaduje **svět mladých**. V Římě právě na toto téma začíná synoda biskupů, což je vhodný okamžik k obnově našeho nasazení pro mladé v kazatelské misii řádu. Jedním z témat, které je třeba promyslet, je otázka, jak napomoci přechodu mladých z různých mládežnických skupin přidružených k řádu k trvalému členství v laických sdruženích řádu.

Na konci dopisu se bratr Bruno vrací k otázce rodiny, píše o potřebě přijetí, rozlišování a doprovázení všude tam, kde se laičtí bratři a sestry nacházejí v neregulární situaci. Touto otázkou se zabývá celá církev již od posledních dvou synod o rodině a vyvstává rovněž v mnoha našich laických sdruženích. Jak máme se ctí dostát naší povinnosti být znamením bratrství ve světě a v církvi, která je poznamenána rozvratem a nedokonalostí? Jak být kazateli milosti a milosrdenství nejen slovy, ale i činy? Bratr Bruno má v této souvislosti ke všem provinčním představeným dominikánských laiků zvláštní prosbu. Podívejte se znovu, z hlediska aspektů trvalé formace, na budování znamení bratrství.

fr. Vivian Boland OP
Přeložil Ivan František Bok
(Kráceno a redakčně upraveno)

Olivy v Božím lisu

V jednom židovském příběhu se vypráví, že se žáci ptali rabiho Pinchase, co mají dělat proti bídě ve světě. Rabi jim odpověděl: „Vtáhněme Boha do světa!“

Ale my nemusíme Boha vtahovat do světa. Bůh sám chtěl být součástí světa, který stvořil, proto se vtělil a přišel fyzicky na svět jako Ježíš Kristus a proto ustanovil eucharistii, aby mohl fyzicky s námi zůstat i po své smrti a zmrtvýchvstání. Myslím, že my laici dostatečně nedoceňujeme svaté přijímání. Často ho bereme prostě jako pokrm, jako posilu na cestu. Ale myslíme přitom na to, že to On se pro nás stal pokrmem? Že přijímáme samotného živého Krista? Uvědomujeme si i při odchodu z kostela, že v sobě neseme živého Krista? Že jsme mu půjčili svoje nohy, svoje ruce, svoje oči a ústa? Že teď může sám Ježíš Kristus

Foto: Wikipedia

chodit našima nohama, hledět našima očima, mluvit našimi ústy, pracovat našima rukama? Mohly by takové ruce potom někoho uhodit? Mohla by taková ústa říkat něco nevhodného?

Jiří Maria Veselý OP říká: „Když se bílá Hostie dotýká mých rtů, líbá mě vlastně Kristus, mého těla se dotýká živé Kristovo tělo, a pak se obě těla ztotožňují. Věčný Otec však se nikdy nemůže odloučit od svého Syna. Sleduje proto můj každý krok s nekonečnou láskou, s Duchem svatým. Já se jim neztratím, zlo nade mnou nemůže zvítězit, pro krev Ježíše Krista, která splynula s mou krví. Jsme nositeli Kristova živého Těla a Kristovy živé Krve, nesmíme znesvětit ani sebe, ani Krista v nás. Jsme pozorováni láskyplně milujícím Otcem a nic nás nemůže vytrhnout z jeho lásky.“

Na nás je jenom to, abychom se naučili nepřetržitě myslet na Boží přítomnost. Ne cítit, to, prosím, nezaměňujme. Cítění Boží přítomnosti je dar, který dostane jen někdo. Ale vědomě myslet, to je něco, co se lze naučit. Častým cvičením docílíme, že si budeme uvědomovat Boží přítomnost, a přiznejme si: v Boží přítomnosti se fakt špatně hřeší! Málokdo je tak otrlý, aby v pohodě zhřešil přímo před Božím pohledem.

Někdo by si mohl říct, že když je teda po svatém přijímání tím svato-stánkem, ve kterém přebývá živý Kristus, že zůstane raději v kostele, že do toho temného, špinavého světa venku ani nepůjde. Ale to by bylo špatně pochopeno, vždyť Kristus sám nás posílá do světa. Neposílá nás, abychom se světu přizpůsobili, ale abychom světu hlásali Krista. Církev je apoštolská. Přece se světlo neschová pod kbelík, ale dává se na svícen nebo na kandelábr, aby ozařovalo co největší okolí (srov. Mt 5, 15).

Kristus sám prohlásil, že „Vy jste světlem světa“ (Mt 5, 14). Každý z nás má tedy v sobě světlo, které má nést právě tam, kde vládne tma. Klidně tedy jděte z kostela do hospody, ale ne se opít! Svítit! Samozřejmě si v hospodě nestoupnete na stůl a nezačnete hlásat evangelium, to byste nejspíš dostali púllitrem po hlavě. Ale být jako světlo přítomen ve tmě (a být si vědom Světla v sobě) už znamená ozařovat temnotu světa. Kristus si vybírá učedníky, aby byli s Ním (Mk 3, 14), a ti učedníci pak jdou ke svým bližním, aby byli s nimi. Protože pak je s nimi i Kristus a skrytě působí. Matka Tereza říkala: „Kdysi jsem si myslela, že musím lidi obracet. Dnes vím, že je musím milovat, a Bůh už si je obrátí sám.“

Kdybychom Církev přirovnali k armádě, tak papež je generál, biskupové důstojníci, faráři jsou štábní zázemí, ale ti pěšáci v první linii jsme my laici! Ty největší bitvy jsou vybojovány prostými pěšáky. Často bezejmennými. My laici přicházíme do míst, kam se kněží nedostanou: do našich rodin, do továren, do míst, kam chce přicházet Kristus, protože lidi miluje a všechny je chce spasit. Na každém z nás tedy záleží, jaká bude Církev a jaká bude bu-

doucnost Církve. Nestačí dbát jen o svou spásu a zbytek nechat na kněžích!

Nezáleží na tom, kolik toho jsme schopni udělat. Každá malá práce pro bližní, vykonávaná s věrností, má u Boha velikou cenu. Nemusíme čekat na příležitost dokázat Bohu svou svatost a velikost. Každá drobná námaha, každé píchnutí v zádech přijaté a obětované Bohu je velký apoštolát, který přitahuje Boží milosti světu. Madeleine Delbrelová říká, že „umělce poznáte, ať hraje dětskou písničku, nebo ten nejtěžší koncert. Stejně tak právě v těchto malých námáhách poznáme světce. Zhostí se jich s lehkostí, laskavostí, s noblesou a milostí, které učiní z malé námahy velké dílo lásky.“

Nezáleží na tom, jak velké je naše dílo, jestli se o něm píše v novinách nebo si ho nikdo nevšiml. Taky už jste si koupili v obchodě krásné velké žluté citrony? Když je rozkrojíte, není v nich skoro žádná šťáva. Tak je to i s některými lidmi. Jejich dílo je ve společnosti oslavované, ale u Boha nemá velkou cenu, protože Bůh vidí, co je dobré a co je jen navenek krásné, ale uvnitř prázdné. Bůh s námi bude jednat jako s olivovníky. Některé mají velké olivy, některé drobné, někdo velké množství, někdo jen pár plodů. Olivy dá Bůh do lisu Božího soudu, a pak se uvidí, ze kterých plodů získá dobrý olej. Olej lásky, se kterou bylo dílo konáno. A pak se může matka mnoha dětí, která nemá školy a nikdo nezná její jméno, dostat ve svatosti i před biskupa, kterého znal každý.

Podívejme se na Pannu Marii. Nezaložila řeholní řád, nezaložila univerzitu, nestala se mučednicí, nikdo nebyl méně nápadný než ona. Tichá, prostá dívka z Nazareta. Proč v ní Bůh nalezl takové zalíbení? Protože mu nic neodmítla. Dala mu své Ano. V tom ji přece můžeme následovat všichni. Když ráno vstáváme rozlámaní z postele, řekněme své Ano! Když vycházíme do protivného počasí, řekněme Ano! Když se něco nepovede, obětujeme to Bohu a řekněme Ano. Každé Ano nás povede k větší podobě s Marií a bliž Bohu. Každé naše Ano pomůže zmírnit bídu a vyleje na svět nové milosti.

Foto: Wikimedia Commons

Když se modlím tajemství „který tě, Panno, na nebi korunoval“, často myslím na to, jestli ta koruna opravdu byla zlatá a drahokamy zdobená, jako vidíme na obrazech. Jestli ta koruna nebyla spíš ta, které si Kristus váží mnohem více než zlata a drahokamů. Jestli ta koruna nebyla trnová, jakou má On sám. Jestli ty naše každodenní drobné obtíže, které trpělivě snášíme a obětujeme Bohu, netvoří naši vlastní trnovou korunu, která bude později naší vstupenkou do nebe. Narodili jsme se do slzavého údolí a trápení se nikdo nevyhne. Ale můžeme si vybrat, jestli je aktivně přijmeme a proměníme v milost, nebo budeme trpět jen pasivně a s reptáním.

Jitka Hosanna Štěpánková

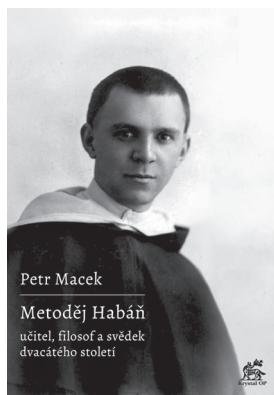
Z nabídky nakladatelství Krystal OP

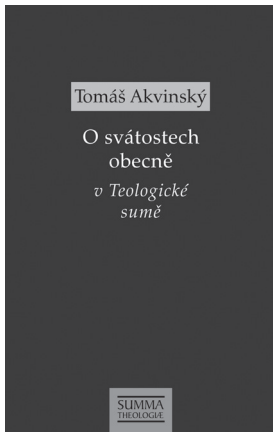
Petr Macek: Metoděj Habáň. Učitel, filosof a svědek dvacátého století

Metoděj Habáň OP (1899–1984) byl jednou z významných osobností českého dominikánského řádu minulého století. Kniha sleduje jeho životní osudy od vstupu do řádu, přes zapojení do dominikánského „intelektuálního apoštolátu“ v meziválečné době až po zápolení s komunistickým režimem v druhé polovině jeho života. Všímá si jeho vnitrořádového i veřejného působení, zejména v roli duchovního učitele řady českých dominikánů a univerzitních studentů, a zapojení do četných filosofických a teologických diskuzí, na nichž se podílel v průběhu celého svého života.

Součástí knihy je také bibliografie Metoděje Habáně, která vychází z již zpracovaných bibliografií revue *Na hlubinu* a *Filosofické revue*, opravuje některé nepřesnosti a doplňuje je o Habáněovy knižní práce a další texty z různých periodik. Obsahuje jak oficiálně publikované práce, tak práce, které nebyly vydány a nacházejí se buď v dominikánském řádovém archivu, nebo v soukromých archivech.

brož., 232 s., 260 Kč

Tomáš Akvinský: O svátostech obecně v Teologické sumě

Na traktát o Ježíši Kristu a jeho spásném díle navazuje v Teologické sumě traktát o svátostech (STh III, q. 60–65). Za pomoci svátostí se Bůh setkává s člověkem, kterého stvořil, aby mu dal účast na své vlastní blaženosti. I ve stavu před hříchem potřeboval člověk dar nadpřirozené milosti, aby mohl dosáhnout blaženého patření na Boha, ale teprve po hříchu je stav lidské přirozenosti takový, že vyžaduje pomoc, kterou Bůh člověku poskytuje ve svátostech. Svátosti jsou součástí dějin spásy. Východiska pro svou teologii dějin spásy nachází Tomáš především v listech apoštola Pavla.

Překlad a úvodní studie Benedikt Mohelník OP.

brož., 174 s., 220 Kč

Salve 2/2019 – Pierre Claverie OP

Druhé letošní číslo *Salve* je věnováno fr. Pierrovi Claveriemu OP, dominikánskému biskupovi v alžírském Oranu, jenž byl v roce 1996 zavražděn atentáčníkem a v roce 2018 blahověčen. Pierre Claverie patří k inspirativním osobnostem současné církve a mimořádným způsobem ztělesnil kazatelské charisma svatého Dominika. Jeho životní příběh je sám o sobě nesmírně působivý a jeho cesta k hlásání evangelia uprostřed téměř sto procentně nekřesťanské země má kvalitu dobrodružného filmu, bohužel včetně krvavého konce. Claverieho odkaz lze chápat jako jasně zářící znamení pro naše zcela aktuální problémy, nejistoty a tápání tady a teď. Právě do dnešní doby, zmítané obavami z konfrontací kultur, civilizací, tradic a náboženství – což můžeme zobecnit jakožto strach z jinakosti –, promlouvá hlas člověka, který své křesťanství, zpečetěné krví, formuloval zcela radikálně právě jako způsob života s jiným, druhým, cizím..., který ale bude vždy a za všech okolností bratrem.

brož., 184 s., 100 Kč

<https://krystal.op.cz>

Co by vás ještě mohlo zajímat:

- informace o nové výstavě Svatá Zdislava – skvělá matka a milující manželka | <http://op.cz/?a=1&id=793>
- fotografie z obláčky a prvních slibů sester dominikánek | https://sestrydominikanky.rajce.idnes.cz/Kongregacni_radosti_2019/
- fotografie z letního tábora sester dominikánek | https://sestrydominikanky.rajce.idnes.cz/Letni_tabor_2019_v_Charvatech/
- editorial posledního čísla Salve věnovaného fr. Pierrovi Claveriemu OP | <https://salve.op.cz/>
- informace o programech platformy Dominikánská 8 | <http://www.dominikanska8.cz/>
- novinky našeho knihupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- záznamy z knižních salónů nakladatelství Krystal OP | <https://krystal.op.cz/poslechnete-si/>

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

SM. Guzmanova Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Machačík (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | Foto: Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

2. s. | Sliby u sester dominikánek, letní tábor sester dominikánek
Foto: Sestry dominikánky

3. s. | Krystal OP na veletrhu Svět knihy Plzeň 2019
Foto: Krystal OP

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 11. 2019

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Proč synergie?

Kázání na slavnost Všech svatých

Výročí narození Metoděje Habáně OP

Různé aspekty dominikánské formace

Olivy v Božím lisu

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.